

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ път въ седмицата: Сжббта. Цѣната му е за година 5 лева, за половинъ година 3 лева въ прѣдплата за странство, за една год. 10 зл. л., а за половинъ год. 5 зл. л. За обявление на първата страница се плаща прѣдплатено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 2 ст. Всичко което се отнася до вѣстника испраща се до администрацията му въ г. Варна.

Единъ брой 10 стотинки.

Редакторъ: Д-ръ П. РАНКОВЪ

Единъ брой 10 стотинки.

Варнен. Град. Общ. Кметъ г. Ранковъ, по случай откриванieto на първия юнашки съборъ въ града ни и свѣтлитъ празници поднесе поздравление на Негово Царско Височество Князътъ, отъ когото се удостои да получи слѣдующия отговоръ:

КМЕТУ РАНКОВУ

Варна

Сърадвамъ юнацитъ съ успѣха и имъ благодаря. Мислено съмъ присъствувалъ на тѣхния пръвъ съборъ

Князътъ

Ъ-ца Клеоникъ В. Карачали

и

Ъ-нъ Д-ръ Георги Парасковъ
С Г О Д Е Н И.

Кюстенджа

Варна

Гр. Варна, 25-й Мартъ 1900 г.

Георги Губчевъ

нѣма да приеме гости на 23-й този мѣсець.

ВАЖНО ЗА ВИНАРИТЪ.

Явяваме на всички заинтересувани лозари винари, че книгата „Пълно ръководство по винарството“ се намира изключително у издателя Хр. С. Георгиевъ въ Евксиноградъ при Варна. Цената на книгата е 6'5 лева. На адреса трѣбва да се обърща голѣмо внимание, защото въ гр. Варна има 3—4 Хр. Георгиевци. У автора се намира и книгата „Ръководство по Лозарството“ съ цѣна 3 лева. Който си купи двѣтъ книги изедно отетжива му се 1 левъ — т. е. за 8'5 лева. На книжаритъ се прави 25 % отетживъ, но само въ прѣдплата.

Отъ Автора.

Първиятъ Гимнастически Съборъ на
Българскитъ юнаци,

Прѣзъ великденскитъ празници тая година въ гр. Варна има рѣдкото щастие да види единъ отъ най възхитителнитъ, импозантнитъ, оуриднитъ и трогателни по миловидноста си тържества въ България, които сж и първи по рода си при брѣга на Черно-море. Това бѣха младитъ български гимнастици, които се събраха на пръвъ гимнастически съборъ въ гр. Варна.

Извѣстно е на всички, че гимнастическитъ дружества у насъ почнаха да се устрояватъ неотдавна. Прѣди петъ години бѣ основано първото гимнастическо дружество въ Столицата, което има за цѣль да развива и укрѣпва енергията и бодростта въ българскитъ граждани, да всели дружелюбието между тѣхъ и да ги подготви по такъвъ начинъ да оказватъ съ най голѣма готовностъ своето съдѣйствие за защита на отечеството въ минути на опасностъ. Слѣдъ

първото гимнастическо дружество, безъ да се гледа на липсата отъ подготвени главатари и добри салони, почнаха бързо да възникватъ и се развиватъ свободно, вънъ отъ всѣка опека на правителството, подобни дружества по всички крайща на нашето отечество. Днесъ вече съществуватъ повече отъ 25 гимнастически дружества, които носятъ името „Юнакъ“. Прѣди 2 години се свика първиятъ конгресъ отъ делегати на гимнастическитъ дружества въ София, въ който се учреди съюза на гимнастическитъ дружества.

Въ тоя съюзъ влизатъ всички гимнастически дружества отъ български граждани, които носятъ името „Юнакъ“. Съюзътъ се води отъ единъ управителенъ съвѣтъ, избиранъ всѣки 2 години измежду членоветъ на едно отъ дружествата. Въ миналогодишния конгресъ за членове на управителния съвѣтъ се избраха юнаци отъ Кюстендилското гимнастическо дружество „Осоговски юнакъ“. Въ сжщия конгресъ е рѣшено и първиятъ гимнастически съборъ да се състои прѣзъ великденскитъ празници тая година въ гр. Варна — за тая цѣль се почнаха приготовления както отъ управителния съвѣтъ, така и отъ отдѣлнитъ дружества още отъ мѣсець Септемврий, които се увенчаха съ единъ макаръ за толкова късо врѣме подготвенъ импозантенъ и величавъ гимнастически съборъ, въ който земаха участие дори и дружества, които сж основани въ началото на настоящата година. — Отъ приготовленията за събора най голѣма частъ се падна на Варненското гимнастическо дружество „Черноморски юнакъ“, което о наченало своята дѣятелностъ сжщо тая година. Черноморскитъ юнаци съумѣха да изпълнятъ отлично, задачата, която имъ бѣ възложена — Тѣхната ревностъ и трѣскова дѣятелностъ, подпомогната въ голѣма степенъ отъ най-усърдното съдѣйствие на кметството, се увѣнча съ блѣстящи успѣхи.

Въ навечерието на въскресение, цѣлия градъ бѣ подготвенъ и очакваше съ нетърпение да посрѣшне драгоцѣнитъ гости. Всички приготовления, всички ожидания бѣха за юнацитъ, всички разговори се водѣха за юнацитъ, всичко внимание бѣ насочено къмъ юнацитъ... Като че ли Варненци не се готвѣха да посрѣщнатъ великия нашъ християнски празникъ, а очакваха съ най животрепещъ интересъ да присѣтствуватъ на едно друго въскресение... И наистина, тържествени и пълни съ значение бѣха днитъ, въ които гледахме 300 малки и възрастни български синове да се събиратъ отъ четиритѣхъ крайща на нашето отечество, обладани отъ една най безкористна идея, въодушевени отъ едно високо патриотично дѣло, на което обществото дарува всички свои симпатии и поддръжки.

Първиятъ юнаци, които пристигнаха въ града ни бѣха Черноморскитъ юнаци отъ Бургасъ и Старо-Загорскитъ юнаци. Тѣ пътуваха заедно по море отъ Бургасъ. Въ сжбота на 8 т. м. въ 3 часа се зададе парахода „Борисъ“ който носѣше юнацитъ, и, гордъ отъ своя товаръ, той смѣло порѣше лазурната повърхностъ на утихналото море, което изглеждаше, като че се е поиготвело да приеме смиренно въ обятията си гоститъ, които за пръвъ пътъ му правѣха това тържествено посещение. — На пристанището

бѣха излѣзли да срѣщнатъ гоститъ членоветъ на комисията, отредено отъ „Черноморски юнакъ“ за посрѣщане на юнацитъ. — Въ състава на тази комисия влизаха освѣнъ черноморскитъ юнаци Ив. Гюлмезовъ, Хр. Георгиевъ, Хр. Атанасовъ, Цачо Геновъ, М. Ч. Миневъ и Илия Димитровъ, още кметътъ на града, окръжниятъ управител, членоветъ отъ управителния съвѣтъ, които бѣха дошли по рано — г. Вланшутъ, г. Коцевъ и прѣдсѣдателя на съюза Д-ръ Свраковъ. Съ не малко удоволствие къмъ тая комисия се присѣдиха прѣдсѣдателя на Народното Събрание г. Ж. Бакаловъ, което направи твърдѣ приятно впечатление.

Когато парахода наближи, комисията се отпави съ варка да посрѣщне юнацитъ въ залива.

Юнацитъ бѣха наредени на ковертата съ развити знамена и приближавайки се пѣха дружно:

Млади български юнаци
Явяватъ се тамъ,
На чело имъ левски знаци
Въ очитъ имъ планъ.

Гръмко възгласенитъ имъ стихове, съ които народниятъ ни поетъ достойно възпѣва блѣскавиятъ въ нашата нова история героически подвигъ на беззаветния и пламенъ нашъ патриотъ — Ботева, се акомпанираха хармоническо отъ ритмическитъ бухтения на прибръжнитъ вълни и носѣха далечъ въ околността... Варката присрѣща парахода и гръмогласния юнашки поздравъ „здравѣй“. прорѣза безшумната морска атмосфера. Въ мигъ котвата се спуща и още по грѣмки френетически ура се излѣха надъ морската повърхностъ. Понеже денътъ бѣ погрѣбената Сжбота, когато споредъ църковнитъ канонически правила и религиозни наши традиции свѣтски тържества се недопущатъ, то комисията бѣ рѣшила безшумно да посрѣщне тоя денъ пристигналитъ юнаци и за то не била разгласила изъ града за тѣхното пристиганье. Обаче, безъ да се гледа на това, едно голѣмо множество, което по слухове бѣ успѣло да се научи, излѣзе на пристанището да причака гоститъ. Отъ брѣга юнацитъ наредени стройно се отпавиха на игрището, кждѣто щѣха да се изпълняватъ на 10-й и 11-й того опрѣдѣленитъ и разгласени вече гимнастически игри отъ всички събрани юнаци. Въ игрището юнацитъ се разведоха отъ специална квартирна комисия въ отреденитъ тѣмъ квартири. Тоя денъ други юнаци непрестигнаха, а всички други се очакваха утрѣшния денъ — въскресение, да пристигнатъ съ увеселителни тренове отъ София и Руссе, както бѣ разгласено отъ разпоредителната дружинка.

9-й Априлъ, първия денъ отъ въскресение, отъ когато се почваше тържеството на Гимнастическия Съборъ, осъмна необикновено ясенъ и когато утрѣното огнено червено слънце искачаше отъ хоризонтнитъ глѣбини на морето и позлащаше неговата наребена повърхностъ, когато съ една неподобна величавостъ прѣскаше свѣтозариятъ си лъчи, които носѣха послѣдния привѣтъ тѣ 19-й вѣкъ съ свѣт. Хр. възкр. на цѣлия православенъ свѣтъ и пълнеше сърцата на всички българи, които очакваха юнацитъ, си намѣри мѣсто и друга една не помалка радостъ за появата на новото явление

върху български небосклонъ, жизнерадостно и то слънчевитъ лъчи.

2 ч. третъ гимнастически дружест-реки Юнакъ“ въ Варна, „Черно-накъ“ отъ Бургасъ и „Старозагорски“ отправиха наредени въ строй съ зна-а за гарата. Тъ бидоха последвани отъ граждани, а и на самата гара бѣха се и поотрано сжщо нѣколко хиляди гражда-макаръ всички да знаеха, че увеселителниятъ тренъ, който носи юнацитъ, ще пристигне въ 11 1/2 часа. Числото на гражданитъ и граждан-китъ растѣше всѣка минута и достигна такива размѣри, щото бѣ невъзможно трена да спрѣ прѣдъ перона, кждѣто обикновено спира. Пос-лѣдва съобщение че трена ще закжснѣ единъ часъ, — вмѣсто въ 11 1/2 ще пристигне въ 12 1/2 часа, което се разгласи между публиката, ала и това неподѣйствува — никой неотстъпваше ни крачка отъ мѣстото, което заемаше, а множест-вото продължаваше да се увеличава и сж-стиява на тесния перонъ и това принуди началника на станцията да разпореда, щото трена да се спре на широката площадъ задъ гарата. Часътъ за пристигането на трена приб-лижава, юнацитъ се пострѣватъ въ шпалеръ, а задъ тѣхъ гражданитъ. Трена се адава, из-свирва . . . тоя сигналъ прониза като електри-чески токъ цѣлото множество, слѣдъ който тре-петно и буйно се раздвижи за да утихне, като вкаменено. слѣдъ минута. Верѣдъ всеобщата тая тишина, нарушавана само отъ ритмическитъ ех-тения на приближилитъ тренъ, двѣтъ военни му-зиги екватъ националния химнъ: „Шуми Ма-рица . . . Юнацитъ натрупани по платформа и по прозорцитъ на вагонитъ, съ вдигнати въ въз-духа шапки, се носятъ прѣдъ нашитъ очи и грѣмки потрѣсаещи „ура“ цѣпятъ въздуха . . . Трена спира, всички юнаци слизатъ и въ нѣ-колко минути се пострѣватъ по дружества и въ реда опрѣдѣленъ въ програмата за шедстви-ето. Начело прѣдъ комисията за посрѣщане на юнацитъ заставатъ управителния съвѣтъ, техни-ческата комисия, главатаритъ и прѣдсѣдателитъ на дружествата, които бидоха привѣтствувани отъ Градския Кметъ г-нъ Ранковъ и отъ прѣдсѣ-дателя на „Черноморски Юнакъ“ г-нъ Ив. Гюл-мезовъ. Слѣдъ това всѣко дружество дефилира прѣдъ Черноморскитъ юнаци, като взаимно и дружно се поздравѣваха съ юнашкия поздравъ „здравей“.

Отъ гарата церемониалното шедствие се от-прави въ слѣдния редъ:

I Прѣдсѣдателя на народното събрание, град-ския кметъ и Окр. Управителъ, II Управител-ниятъ съвѣтъ, III Техническата комисия, IV Ко-мисията за посрѣщане на юнацитъ, V Деле-гати отъ гимнастическитъ дружества, които не можиха да взематъ участие въ събора и VI Юнацитъ наредени по дружества:

- 1) Софийски юнакъ;
- 2) Габровски юнакъ;
- 3) Осоговски юнакъ; (Кюстендилъ);
- 4) Търновски юнакъ
- 5) Плевенски юнакъ;
- 6) Казанлъшки юнакъ;
- 7) Шуменски юнакъ;

8) Старо-Загорски юнакъ;

9) Черноморски юнакъ (Бургасъ);

10) Черноморски юнакъ (Варна),

прѣзъ улици „Прѣславска“ и „Съборна“ за игрището. Всѣко дружество, което водеше ю-ношески четъ, се прѣдшествоваше отъ тѣхъ, а такива бѣха: Търновски юнакъ, Габровски ю-накъ и Плевенски юнакъ. Шедствието на юна-цитъ прѣзъ улицитъ, задрѣстени отъ навалица, прѣдставяше една великолѣпна триумфална глед-ка, която вдѣхваше радостъ и надежда въ всѣко българско сърдце. Когато военната музика, ко-ято вървѣше прѣдъ шедствието, замлѣкваше, юнацитъ подемаха дружно и хармонично нѣкой юнашки маршъ. Въ 2 ч. Юнацитъ бѣха въ иг-рището Тукъ бѣха дошли мнозина граждани да взематъ по домоветъ си юношитъ, а въз-растнитъ юнаци се отидоха отъ квартирната комиссия, подпомогнати отъ градскитъ агенти, на определенитъ тѣмъ квартири.

Послѣ обѣдъ въ 4 1/4 Черноморскитъ ю-наци отидоха повторно на гарата да посрѣщнатъ Бдинскитъ юнаци, Дунавскитъ юнаци отъ Ломъ, отъ Свищовъ и отъ Русе, които пристигнаха съ русенския увеселителенъ тренъ въ 5 ч. Тѣ бидоха посрѣщнати и отведени съ същата це-церемония и тържественостъ, както и тия, що бѣха пристигнали съ Софийския тренъ. Увесе-лителнитъ тренове донесоха, заедно съ юнацитъ не помалко гости които искаха да видятъ това ново тържество у България.

На другия день—10 й Априлъ—9 1/2 ч. у-тринята, всички юнаци отъ поменатитъ 14 ги-мнастически дружества и делегатитъ отъ 8 други д-ства, които по едни или други причини немо-жиха да взематъ участие въ Събора, се събраха въ двора на мжжката гимназия, на брой 800 души, отъ които 500 възрастни и 300 юноши, наредени стройно по дружества съ знамената си на чело, се отправиха за игрището, кждѣто бѣ опрѣдѣлено да се отслужи молебень.

Игрището е расположено на една хубава, покрита съ мурава поляна, която е въ оградата на приморската градина, до самия морски брѣгъ. То прѣдставлява единъ четворожгълникъ, загра-денъ отъ третъ страни съ амфитеатръ, който отъ едната страна бѣ приготвенъ твърдъ удобно за сѣдане, а отъ другитъ двѣ аа стоишкомъ. Отъ тукъ, прѣдъ очитъ на зрителя, се открива дивната по хубостъта си, грандиозна по размѣ-ритъ си, панорама на красивия Варненски за-ливъ, на която окото неможе да се насити въ единъ хубавъ день, какъвто бѣше тоя. Въ 10 ч. юнацитъ пристигнаха тукъ и се построиха около павилѣона, въ който мѣстното духовен-ство начело съ Негово Високопрѣосвященство — Варненски Митрополитъ, отслужи молебень. Ние не намираме думи за да опишемъ дивната, мила, трогателна гледка, която прѣдставляваше игрището тоя день! Осемъ стотинъ млади бъл-гарски синове, облѣчени въ разноцвѣтни напери и гиздави прѣмени, наредени стройно съ гордо подигнати чела и сияещи чела другъ-друга лю-бящи другари надъ главитъ, на които се развѣ-ватъ великолѣпно 14 разноцвѣтни и артистично изработени знамена, прѣдъ тѣхъ павилѣонъ ук-расенъ съ многочислени триколюрни флагове,

които се развѣваха горди и на всѣка крачка врѣдомъ околорѣзъ игрището; духовенството во-главъ своя архиепископъ, облѣчено въ най свѣт-литъ си одежди, и едно десетохлядно множество граждани, настанено въ чуденъ редъ и тишина, съ изумление гледа на това що бѣ прѣдъ о-читъ му.

Когато Дяконътъ възгласи велегласно ек-тенията за „другаритъ—юнаци“, Митрополита подигна рѣцъ и съ просълзени отъ умиление очи, благослови на четерта страни.... Ние немо-жемъ да изразимъ радостъта, умилениято, въз-торженостъта, която пълнеше сърдцето и душата, които обхващаше цѣлото ни сжщество въ тоя мо-ментъ, нито чувствата, които вълнуваха всѣко бъл-гарско сърдце прѣдъ тая неочидана, дивна, мила трогателна, възхитителна, ненаситна гледка....

Ние видѣхме старци, които просълзени отъ радостъ, изпустиаха по една дълбока въздишка къмъ небето и тихо продумваха: слѣдъ това ние можемъ спокойно да умрѣмъ вече съ яка на-дежда и утѣха, че България има бждинна.

Слѣдъ водосвѣта, Градския Кметъ обяви събора, за откритъ, а слѣдъ него прѣдсѣдателя на Управителния съвѣтъ г-нъ Д-ръ Свраковъ въ една кратка рѣчь обясни цѣлтъ и значение-то на открития прѣвъ български гимнастически съборъ (слѣдъ това юнацитъ изпѣха „Мила ро-дина“ и „Пѣсенъ на българския юнакъ.“ Въ 11 1/2 ч. юнацитъ се отправиха обратно за мжж-ката гимназия.

Въ 2 ч. п. обѣдъ бѣ опрѣдѣлено да се почнатъ игритъ. Още въ 1 ч. голѣма навалица народъ почна да се трупа около входоветъ на игрището. Навалица растѣше така и влизащитъ бѣха толкова много, щото многочисленитъ раз-поредители се оказаха далечъ недостатъчни за да смогнатъ и запазятъ единъ строгъ родъ, и какъвто се прѣдполагаше отъ по рано.

Въ 2 ч. всички мѣста бѣха заети.

Игритъ се започнаха по дружества и се завършиха съ общи упражнения отъ всички юнаци едновременно. Първи излѣзоха „Осогов-скитъ юнаци“, които изпълниха упражнения на въсилка. Първагината, силата и ловкостъта, които проявиха въ тия игри осоговци, имъ спечели бур-ни акламации. Слѣдъ тѣхъ се изпълниха още 14 номера въ слѣдния редъ:

2. Черноморски юнакъ (Бургасъ)—упражне-ния на успоредки;

3. Бдински юнакъ — упражнения съ кжси тояжки;

4. Дунавски юнакъ Ломъ — упражнения на конь съ гривни;

5. Осоговски юнакъ — боксъ;

6. Софийски юнакъ — дубой съ шашки и бастунъ;

7. Дунавски юнакъ (Свищовъ)—упражнения на успоредки;

8. Осоговски юнакъ—Пирамиди съ стълби;

9. Софийски юнакъ—борба подъ тактъ.

10. Плевенски юнакъ—упражнения съ бухалки;

11. Дунавски юнакъ (Ломъ)—боксъ

12. Осоговски юнакъ—български хора (балетъ)

13. Софийски юнакъ—упражнения на въсилка, успоредки и конь, и хвърляне на копия, едно-врѣмено.

ПОДЛИСТНИКЪ

Държавнитъ конституции

(продължение отъ бр. 4)

4. Ний опрѣдѣлваме мимоходноъ свободата като право на фактическо участие въ държавния животъ. Нъ какво именно се разбира подъ това право въ по-тѣсенъ смисълъ? Знае се, че ний, всички, не можемъ непосредствено да управляваме страната. Това можеше да става приблизително въ малкитъ царства на древността, гдѣто градътъ и държавата бѣха едно и сжщо нѣщо; нъ и тука това се продължава само до тогава, до когато тѣ бѣхъ едни и сжщи. За една обширна областъ съ много градове и общини това е вече неприложимо. За това въ новитъ врѣмена има си мѣстото участие на отдѣлнитъ индивидууми въ държ.-животъ чрѣзъ свои прѣдставители.

Изборътъ, ето актътъ, посредствомъ който всѣ-кой може да се бърка въ хода на държавния животъ — както и посредствомъ участието въ общото обжж-дане на въпроситъ, обжждане каквото никогажъ не е имало въ настояническия режимъ. Тамъ, гдѣто не може да се обяви нито единъ указъ, гдѣто не може да се направи нито едно рѣшающе опрѣдѣ-ние, което се отнася до вътрѣшното и външното участие на държавата,—безъ одобрение на избранитъ

отъ народа прѣдставители, тамъ сжществуетъ свобод-на конституция, безъ да гледаме на това, да ли е тя написана на книга, или не. II тука тѣй сжщо мо-же да владѣе довѣрие между, управляющитъ и народа, което е по-дълбоко и по-здорово отъ довѣрието, което си има мѣстото при настояническия режимъ, гдѣто народътъ въсприема всичко пасивно, защото, макаръ и да му е дадено право да искава мнѣние, не му е дадено право да има своя воля.

Тука изниква въпросъ: „слѣдва ли отъ това, че отъ всичко най-важното е управляющитъ да се ползу-ватъ съ довѣрието на народа, или пъкъ страната да ли се управлява отъмждри и добри хора? На това може да се отговори, че именно нѣй-мждрия въпросъ се състои въ това, по какъвъ начинъ може да се рѣши, какви хора сж най-мждритъ и най-добритъ. Духовната висота не се измѣрва тѣй лесно както физическата. Въ човѣчеството изобило върви голѣмъ споръ за мащаба на мждростъта и доброто, а политическия споръ е само едно расклонение отъ тоя великъ споръ. Обаче отлично се знае че най-мждритъ и най-доб-ритъ държавни мжже (може човѣкъ да бжде мждръ и добръ, безъ да е държавенъ мжжъ) сж въ съгоя-ние да откриватъ не само това кое може да бжде по-лезно на народа, нъ и това, какъ най-добръ може да бжде осжществено полезното. Тѣ разбирали, че само това служи за благополучие на народа, което се съ-

гласува съ неговата природа и сила, и знаели да про-буждатъ тия сили и да ги ръководятъ. Тѣ разгле-ждали народа не като мъртъвъ материалъ, не като масса, която трѣбва да въсприема пасивно прѣдпи-саната отъ тѣхъ форма. Тѣ работели не само за на-рода, нъ и заедно съ народа, и тѣ знаели да доби-ватъ народното довѣрие и виждали въ това довѣрие най-важното условие за да може да се изпълни нѣщо.

5. Най-свободнитъ учреждения, за да могатъ да се запазятъ не могатъ да бждатъ свършено прости и не свързани взаимно. Има двѣ противоположни опасности, на които тѣ се подхвърлятъ и които трѣб-ва да се избѣгватъ съ различни мѣрки.

Една отъ тия опасности състои въ това, че не-произволнитъ побуждения, прѣдразжждени и страсти, които господствуватъ въ обширното мнозинство, прѣ-минаватъ въ непосредствено дѣйствие, когато тѣ не могатъ да се изяснятъ и проявяватъ съ спокойно и всестранно обжждание. Въ тоя случай държавата води инстинктивна или импулсивна политика, а не полити-ка на съзнателна воля. II тука тѣй сжщо се оказва, до колко е важно, щото между побуждението и дѣй-ствието да възниква промежутокъ. Народътъ, — тѣй сжщо както и индивидуума,—трѣбва да има възмож-ностъ да прояви самообладание (сдържаностъ), трѣб-ва да има способностъ и възможностъ да задържа по-буждението за да има възможностъ да го обжжди.

14 Дунавски юнак (Ломъ)—морашки балетъ;
15. Осоговски юнак — упражнения съ пупки;

Почти всички игри се изпълняваха под такта на музиката. Следъ завършването на всеко упражнение, бурни аплодменти изпращаха юнацитъ отъ полего на игрището. Игрите бѣха тъй увлекателни и възбудиха такъв интересъ въ публиката, щото въпрѣки твърдѣ неприятното врѣме, никой отъ зрители не напускаше мѣстото си. Още въ 3 часа почна да вали слабъ дъждецъ, но той не отстрани никого; дъжда прѣстава скоро, но се замѣсти съ единъ много студентъ и пронизителенъ вѣтеръ, който отъ минута на минута се усиляше progressively, ала разнообразниятъ енергични и пѣргави юнашки игри успѣха да навѣятъ достатъчно жаръ въ зрители, за да устоятъ до 6 1/2 ч. когато се завършиха опрѣделенитъ за тоя день игри. Въ 5 1/2 часа се завършиха игрите на отдѣлнитъ дружества, а следъ тѣхъ се почнаха свободнитъ упражнения, които изпълниха всички юнаци едновременно. Поразително ефектно бѣ впечатлението, което произвеждаха общитѣ „свободни упражнения“, изпълнявани отъ 400 юнака едновременно подъ такта на музиката! Това бѣ една грандиозна, внушителна, великолѣпна по своята приятна пѣснота, маса отъ 400 юнака, които изпълняваха като единъ човѣкъ разнообразни движения на тѣлото при всекой тактъ на музиката.—Общитѣ упражнения поставиха вѣнecъ на дневнитъ игри! Следъ общитѣ упражнения послѣдва кратковрѣменна маршировка, която правеше не по-малко приятно впечатление отъ общитѣ игри, и която се завърши съ общо-народно хоро.

Врѣмето бѣше доста напреднало — 6 1/2 ч., и морския вѣтръ бѣ станалъ непоносимо студенъ, та съ кратковрѣменното хоро, трѣбваше да се закриятъ дневнитъ игри. Обаянитъ зрители напуснаха чакъ тогава своитѣ мѣста, еднакво загрижени, както за състоянието на врѣмето така и да се снабдятъ съ билети за утрѣшния день — 11 Априлъ, когато прѣдстояха да се изпълнятъ най интереснитъ гимнастически упражнения, както отъ избрани юнаци отъ всички дружества, така и отъ гиздавитѣ и мили дѣтски и юношески чети, за които бѣ отреденъ цѣлия послѣ обѣдъ отъ утрѣшния день. Ала за неизразимо всеобщо съжаление, както на юнацитѣ, така и на гражданитѣ, 11 Априлъ осѣмна мраченъ, студенъ, дъждовитъ и игри надъ открито небе бѣха невъзможни. Тогава по силното настояване на гражданитѣ се рѣши послѣ обѣдъ юношитѣ да изпълнятъ въ салона Централъ, иѣкой отъ упражненията, които позволяваше помѣщението.

Въ 3 ч. п. обѣдъ, когато се замогнаха и игритѣ, салона бѣше прѣпълненъ съ публика до невъзможность, а при входоветѣ въ салона, въпрѣки проливния дъждъ, бѣ се натрупало едно голѣмо множество граждани, което искаше мѣсто срѣщу всека цѣна. Тѣ дори неискаха столове, неискаха мѣсто за стоишкомъ, а искаха мѣсто за око!

Игрите, които изпълниха тукъ юначетата по дружества, бѣха слѣднитѣ:

- 1) Упражнения съ тояжки — изпълниха Търновски юначета;
- 2) Упражнения на успоредки — Плѣвенски юначета;
- 3) Боксъ — Габровски юначета;
- 4) Упражнения съ флагчета — Ломски юначета;
- 5) Упражнения съ бухалки — Търновски юначета;
- 6) Упражнения на успоредки — Русенски юначета;
- 7) Свободни пирамиди — Ломски юначета;
- 8) Упражнения съ ленти — Габровски юначета;
- 9) Кадриль — Русенски юначета;
- 10) Римски Гладиаторски бой — Ломски юначета;
- 11) Боксъ Русенски юначета;
- 12) Упражнения на успоредки — Търновски юначета.

Всички упражнения се придружаваха съ музика. Публиката аплодираше слѣдъ игрите не само всички юначета, но дори всеко юначе.

Слѣдъ завършването на игрите, юнацитѣ Хр. Атанасовъ обяви първиятъ български гимнастически съборъ за закритъ, като благодари същеврѣменно отъ страна на всички юнаци съ нѣколко горещи думи на г-да грижданитѣ и особито на г-на Кмега за гостоприемството, което дадоха на юнацитѣ и за тѣхната отзывчивость и съдѣйствиe, което показаха къмъ юнашкото дѣло.

Вечерята — на 11 Априлъ, юнацитѣ имаха другарска вечеря въ „Зала Съединение“. На вечерята присѣствуваха, като юнаци, градскиятъ Кмегъ — г-нъ Ранковъ и Окржжниятъ Управителъ — г-нъ Димитровъ. Тая скромна вечеря отъ „снѣга тѣлсти и руйно вино“, както се възпѣватъ поетическитѣ обѣди на нашитѣ дѣди и прадѣди юнаци въ нашитѣ „Хайдушки“ пѣсни, бѣ разкошна и пицна не съ скъпоцѣнитѣ си блюда, не съ „благоподници“ си питеа, а съ неизразимата радостъ, която сияеше по лицата на всички, съ неподражаемото си дружелюбно веселие, което тържествуваше въ задушевностъ и искренность, която даваше най свободенъ просторъ за излияние на прѣпълненитѣ отъ чувства сърдца, тържествена съ идеята, която въодушевява, свързва и събира единъ до другъ 400 юнака отъ всичкитѣ краища на нашето отечество. *любещи другъ — другъ* повече отъ братя. . . .

На другия день, прѣди обѣдъ, юнацитѣ заедно съ юношитѣ напревиха една двучасова разходка по морето съ парахода „Борисъ“. Морето бѣ тоя день буйно развълнувано, като че искаше да покаже на юнацитѣ, които бѣха дошли съ такава жажда да му се поналюбватъ, всичкитѣ фази на своето вѣчно разнообразие.

Въпрѣки морската болѣстъ, която хвана почти всички, юнацитѣ и особно юначетата се завърнаха бодри и възхитени отъ тая морска разходка. Ще ли забравятъ тѣ нѣкога прѣлеститѣ на морето, което мие брѣговетѣ на нашето мило отечество. . . ?

Въ 7 ч. вечерята, тоя день, бѣ опрѣделено да отпжтватъ съ Софийския гренъ, обаче, вслѣдъ

ствие проливнитѣ дъждове, линията биде поврѣдена на нѣколко мѣста между Шуменъ и Горня Орѣховица, и юнацитѣ бидоха принудени да отпжтватъ на другия день. На 13 Априлъ въ 6 ч. вечерята всички юнаци, наредени по дружества се отпавиха отъ мжжката гимназия съ градската музика на чело за гарата, кждѣто бѣха надолѣ хилядно множество граждани и граждани да изпратятъ юнацитѣ. Г-нъ Кметътъ тукъ поднесе вѣнци отъ живи цвѣти на знаменосцитѣ и букети на главатаритѣ и прѣдсѣдателитѣ на дружествата.

Въ 7 ч. и 12 трена потегли. . . . Ние се отказваме да описваме възторжената и трогателна по сърдечность и искренность раздѣла на юнацитѣ отъ г. Варна. . . .

Така се завърши първиятъ съборъ на българскитѣ гимнастически држества „Юнакъ“.

Желателно бѣше щото военната музика да бѣше отпущната, както за юнашката вечеря, така и за изпращанieto на юнацитѣ, още повече, че имаше заповѣдъ отъ военното министерство — да се даждъ двѣтъ военни музика на разположение на юнацитѣ, до като трае Гимнастическия Съборъ.

Като имаме прѣдъ очи кжсото врѣме, откогато почнаха да се основаватъ гимнастическитѣ дружества у насъ, и това, което проявиха тия дружества въ Варна, ние идемъ да се увѣримъ най-убѣдително, че полето на което сж се завзели да работятъ нашитѣ гимнастици, е поле най чисто, най освѣжително, най ободрително — благодатно; това е полето на *здравето, бодростта и любовта*, въ което само вирѣятъ и цвѣтятъ *силата, свободата и радостта*.

Отъ симпатитѣ на гражданитѣ къмъ гимнастическитѣ дружества, кждѣто тѣ съществуватъ, отъ гостоприемството, което имъ се дава врѣдомъ у насъ, било въ тѣхнитѣ екскурзии, било въ тѣхнитѣ другарски срѣщи или гимнастически събори; отъ възторжеността на всички българи, която буйно засвидѣтелствуватъ слѣдъ тѣхнитѣ публични игри, отъ усърдната и неуморна дѣятелность, която водятъ неизмѣнно тия дружества, отъ успѣхитѣ, които сж достигнали въ едно кжсо врѣме, ние можемъ да се надѣваме смѣло, че въ едно кжсо врѣме на „юнашкото“ поле ще се обнови нашето общество, че на него Бай Ганю ще се *прѣобрази*, на сжщото поле ще изникне една силна, бодра, свободна и любвеобилна България.

Ние като сърадваме юнацитѣ, съ отличното изпълнение на първия гимнастически съборъ и имъ пожелаваме отъ все сърдце най голѣмъ успѣхъ, обръщаме се къмъ българскитѣ граждани съ позива — Господа, станете „юнаци!“

ПО НАШЕТО ПОЛОЖЕНИЕ

(Допишка отъ София до в. „Нова своб. преса“).

„Тукашнитѣ официални кржгове рѣшително опровергаватъ извѣстието, че ужъ е имало намѣрение да се отстѣпи Бургасъ. Въ министерския съвѣтъ не се е говорило за това ни една дума, и тъй като всичкитѣ, както стамболовскитѣ, и цанковисткитѣ, вѣстници, тъй и ор-

Тая съдържаностъ или самооблаждане е съществено качество на всекой характеръ. А да ли има народа характеръ, за това може да сждимъ, да ли неговитѣ дѣйствия се опрѣдѣляватъ отъ мнугни пориви, вдѣх, повнания, импулси, или пъкъ наопаки — съ постоянна-здраво-обхвадати идеи и чувствования. Понеже нищо не може да получи въ държавата реално значение безъ желанието на народа, то имаме за туй не е никакъ нужно, щото всеко народно подбуждение веднага да намира осжществяванието си. Между подбуждението и рѣшението необходимо е да има промежугочна стадия. Народътъ, съ помощта на Конституцията, трѣбва да бѣде защитенъ отъ своитѣ собствени и избрваци грѣшки. Опитътъ, който народа има, и знанието на фактитѣ трѣбва да могатъ да окажатъ своето дѣйствие, прѣди да се вземе нѣкое рѣшение. До колко тая цѣль се постига въ учрежденията на отдѣлнитъ народи, зависи повечето отъ историята на всекой народъ. Като примѣръ може да се покаже единъ случай. Сѣвероамериканскитѣ свободни държава, съ помощта на тоя способъ, съ който у тѣхъ сж урегулирани отношенията между изпълнителната и законодателната власти, отношенията между двѣтъ палати, а тъй сжщо и благодарение на независимото положение, което у тѣхъ има върховния сждъ, — изработиха такава конституция, която само за туй, че изпълнява горѣказаннитѣ гаранции, е

призната даже и отъ ония, които считатъ твърдѣ съмнителенъ и опасенъ демократическия режимъ.

При това важно е да се забѣлѣжи, че съдържаностъ съ помощта на размишляванието и обождаването може да бѣде и жно не само за нетърпѣливото и необузданото стремление къмъ измѣнение, нъ и за консервативното вмиривание. И при демократическия образъ на мислитѣ може да има прѣдрасждѣци, егонизъмъ едностранчивость, които се смегчаватъ малко по малко съ по ясни съображения и свободни размишления. Най-важната и твърдѣ основателна реформа може да срѣщне противодѣйствие отъ страна на болшинството, което може даже, по своята антипатия къмъ новата идея, поне врѣмено да прѣдпочине режимъ враждебенъ на свободата. Историята на всеобщото гласоподаване въ Франция е най-довриятъ примѣръ на това. А въ Люцернъ, изсултитѣ прѣзъ 1844 год. можаха да спечелѣтъ правата си, като апелираха къмъ всеобщото народно гласуване. Обръщанieto къмъ народа (или референдумъ), въведено отъ съюзната конституция въ 1874 год., се оказа твърдѣ консервативно учреждение. Демократическия режимъ не е безусловно прогресивенъ режимъ.

Другата опасность, свършенно отъ другъ родъ, състои въ това, че съ конституция, която има за основа политическата свобода, могатъ извѣрѣдно много да обождаватъ, да рѣшаватъ и да разпирѣжтъ, тъй

щото за съществуването и прогресса на държавата захваща да липсва необходимата енергия за желания и дѣла. Тоя промежугокъ между побуждението и дѣйствието, за който по горѣ се каза и който дѣйствително е необходимъ, тука извѣрѣдно се разширява. И тая опасность, както и прѣдидущата, става толкова по-малка, колкото по-голѣмо довѣрие има въ взаимнитѣ отношения мѣжду народа и управляющитѣ го. Стрѣмлението — най-много да се ограничи изпълнителната власть — е пропорционално на недовѣрието и страхътъ за привѣщаване на властѣта и намѣса отъ страна на властителитѣ. Наопаки, когато се развиватъ довѣрчиви отношения, явява се и доброволна готовность да се даде на правителството такава голѣма власть, каквато е необходима за рѣшението на прѣдстоящитѣ задачи. Безъ такава отношение на довѣрие, никоя свободна държава не може да бѣде силна държава, или по просто казано, никое правителство не може да бѣде силно. Безъ довѣрието на правилно отношение мѣжду властѣта и свободата ще се поддържа само приблизително и само съ значителни колебания и борба, — борба, въ която могатъ да бждатъ виновати и двѣтъ страни.

(Слѣдва)

гана на Каравеловъ, сж исказали съ голѣма енергия противъ подобно отстъпване, или продажба на българска земя, то би било много мъчно да се намѣри едно правителство въ полза на такъв планъ. Настоящото министерство, което е турило въ своята програма на първо мѣсто запазването на мирътъ, поддържането на добри отношения съ Русия и всичкитѣ други държави, при каквито и да е обстоятелства ще се застъпва за запазването цѣлостта на територията и ще повече не би могло да се съгласи на подобно предложение, което до сега не му е било направено, подъ никаква форма.

Миссията на военния министъръ, полковникъ Паприковъ, въ Петербургъ, е била обещана отъ колегитѣ му, преди заминаване то му. Инициативата е произлѣзла отъ Княза, като единъ актъ на особно почитание къмъ Царя, който се гледа отъ всичкитѣ български партии като представителъ на държавата, която освободи страната отъ турското робство. За вървежа на миссията на военния министъръ до сега още не сж получени достовѣрни извѣстия и се счита че петербургското пътувание на Паприкова ще се движи въ рамкитѣ на правителственната програма, която съответствува на любимата тукъ лозинка: „България за българетъ.“

Паприковъ, който е любимецъ на Княза и принадлежи къмъ неговитѣ довѣрени хора, е билъ назначенъ да съдѣйствува на Епанчина при неговата миссия. Епанчинъ искава тогава безусловно своето одобрение за състоянието на българската войска, и намѣри само незначителни недостатѣци. Отстъпването на Бургаското пристанище, което би било и въ войската тѣй сжщо непопулярно, както и въ останалото население, не е било споменато тогава ни съ една дума. Втората руска миссия е оная на Кобеко, за изучаване българскитѣ финанси. Този послѣдния, както го казва той самъ, е взелъ на себе си тази задача само по желанието на Княза, който е искалъ да изслуша мнѣнието и на единъ не—българинъ върху икономическото положение, безъ въкакво влияние отъ страна на рускитѣ власти. Като пристигна тукъ преди нѣколко седмици, Кобеко започна своитѣ изчавания въз основа на мемуара по положението на българскитѣ финанси, изработенъ отъ министъра Тенева за Княза и за банковата група, която води преговори за българския заемъ. Правителството е показало къмъ Кобеко най голѣма прѣдупредителностъ, и пълна откровеностъ. Той, заедно съ своятъ секретаръ се запознали съ финансовото положение на министерството, на банката, митницата, и провѣряване смѣткитѣ отъ върховната смѣтна палата. Руския финансистъ, който се отнася много сериозно къмъ работата си, е на мнѣние, че финансовата сила на страната е здрава вътрешно, че врѣменната криза не е мъчно да се побѣди, и че тя е произлѣзла не толкова отъ прекалени постройки на желѣзни пѣтища, колкото отъ извънредни разности по военния бюджетъ, който е погълналъ презъ послѣднитѣ години повече отъ седемдесетъ милиона. Кобеко, който преди нѣколко дена даде обѣдъ на министритѣ и на дипломатитѣ, ще се бави въ България още една седмица, и въ това врѣме ще посѣти Плевенъ, Търново, и бойнитѣ полета. Тѣй щото, главната работа на финансовата му миссия е вече свършена. Руската финансова миссия се одобрява отъ Цанковиститѣ, които не мислятъ, че въ случай на нужда Русия ще бжде готова да поддържи България финансово. Казва се, че Петербургскитѣ финансови кръгове искатъ да даждъ на правителството петъ милиона рубли, но само съ условие, щото единъ руски комисаръ да наблюдава българското финансово управление. Тази финансова зависимостъ тѣй сжщо би посрѣщнала тукъ общо съпротивление, както и отстъпването на българска територия. Противъ нея би се борило и настоящето министерство, което е на мнѣние, че финансово положение отъ денъ на денъ се подобрява и че България, за да оздравѣе въ финансово отношение, нѣма нужда отъ никакви извънредни мѣрки, които угрожаватъ нейната самостоятелностъ. Една добра реколта тази година би побѣдила всичкитѣ мъчнотии, но и безъ нея се е погрижило достатъчно за хазайството на страната. Правителството продължава да изплаща желѣзнопѣтнитѣ постройки отъ текущитѣ приходи. Количеството на боноветѣ не стои въ понеблагоприятно отноше-

ние къмъ цифрата на бюджета, отъ колкото въ другитѣ държави. Сключения напоследно заемъ дава достатъчни средства, закона за дѣсятъка ще се приложи, даже въ случай, че ще трѣбва да се прави голѣма внимателностъ къмъ производителитѣ. Недоборитѣ въ настоящето врѣме съставляватъ отъ 20 — 15 милиона. Направата на желѣзнитѣ пѣтища ще се свърши тази година или най късно въ първитѣ мѣсяци на 1911. Дефицита, който ще произлѣзе отъ тѣзи постройки нѣма да превъзхожда десетъ милиона франка. Правителството мисли, че то може да покрие този дефицитъ съ собствени средства. То се надѣва, че и отъ Македония ще дохождатъ поуспокоителни извѣстия, тѣй щото нищо нѣма да му пречи за скърпяването на мирното му икономическо дѣло. Слуховетѣ за личността на Княза, които циркулиратъ, както тукъ, тѣй и въ странство, предъ видъ на сдържанността на Княза, която той съхранява въ личнитѣ си работи, сж лишени отъ всѣкъ кѣвъ кон роль. Расправятъ тукъ за проектъ му за оженване съ руската велика княгиня Елена, и за другъ проектъ съ една черноморска княгиня. Слухътъ за това, че ужъ Княза щѣлъ да си промѣнява вѣрага, до като е жива майка му, Княгиня Клементина не заслужава никакво довѣрие, и принадлежи както и много други нѣща, къмъ областта на праздни приказки. Въ останалитѣ тукъ придворни кръгове това извѣстие се опровергава и отъ сжщитѣ иди съобщения, че Княза оставилъ безъ отговоръ много честитавания за повторно оженване, получени отъ него“.

ХРОНИКА

Безсвѣстнитѣ доносчици на опозиционнитѣ вѣстници започнахъ да ставатъ много щедри въ всичко, което би компрометирало правителството и партизанитѣ му. Лъжитѣ и клеветитѣ се епнатъ като отъ плъненъ човалъ, безъ да мислятъ че съ това тѣ подвѣждатъ и компрометиратъ самитѣ вѣстници, до които доносчицатъ. Особено умѣло (!?) и рѣзко тази работа върви, когато се отнася до описанието на митингитѣ противъ дѣсятъка и станалите въ тѣхъ побой, арести и убийства. Тѣй като тѣзи лъжи се повтаряхъ отъ всеждѣ, та се даде възможностъ на всички незаинтересовани граждани и селени да ги провѣрятъ; тѣ започнахъ вече да причиняватъ смѣхъ и отвръщение къмъ писачитѣ имъ, а прѣвѣрзаностъ и довѣрие къмъ правителството. Подобни лъжи мѣжду другитѣ се печатани въ всички опозиционни вѣстници за станалия въ гр. Добричъ митингъ. На този (митингъ) спорѣдъ доносчицитѣ имало събрани около 8000 души, когато тамъ не е имало митингаджии повече отъ 10 души. Срѣщу тѣхъ сж биле събрани много повече селени и граждани (правителствени партизани), които сж ги осмивали и подигравали, та сж ги принудили сами отъ себе си да се засрамятъ. Такива сж всички повтаряни и потретени митинги изъ България, съ които се иска свалянето на правителството, което се е нагърбило да извади България отъ финансовата наша, забъркана отъ „короносъздателитѣ“ и народницѣ; тѣжко ни и горко!

Въ града Варна на дневенъ редъ още за дълго врѣме ще бжде конгреса на юнацитѣ. На Варненскитѣ граждани той ще остане запечатанъ въ умътъ и никога не ще изпуснатъ случая да изказватъ симпатитѣ си по единъ или другъ начинъ. Готовността на г. г. гражданитѣ при посрѣщането на юнацитѣ, както и за посѣщението на игритѣ имъ, напълно потвърждаватъ тѣзи имъ симпатии. Неблагоприятното врѣме, което не позволи да се довършатъ игритѣ на открито, изтрѣгна най сърдечни съжеления отъ всички граждани и гражданки. На 13 вечерята си замиснаха останалитѣ юнаци отъ Ссѣйското, Плевенското, Габровското, Търновското и Г. Орѣховското дружество. Врѣмето въ този денъ се оправя, — прѣпече добро слънце, така щото можеше да се играе на открито, за което имаше силно желание отъ страна на всички г. г. граждани. Обаче, юнацитѣ вѣри на своята опрѣдѣлена отъ рано програма, отказаха всекакви игри и се прѣдадоха на расходи и обикаляници изъ града и околноститѣ му.

На 12 въ 8 1/2 часѣтъ юнацитѣ отъ всички дружества сж ходили на морска расходка съ парахода „Борисъ“. При всичко че врѣмето бжде джждовно и морето развълнувано, пакъ юнацитѣ сж останали много доволни отъ разходката, за която се си споминатъ всекога прѣзъ живота си. За тази разходка юнацитѣ благодарятъ много на управл. на параходното дружество, което е указало голѣма готовностъ за наврѣменното и свтено возене. Научаваме се, че за пос-

лѣдното е взето само за вѣглицата, които сж изгорени за цѣлото обикаляние.

Научаваме се, че на 23 т. м. ще бжде годишния празникъ на „Черноморскитѣ Юнаци“ въ гр. Варна. Въ този денъ юнацитѣ ще присѣдствуватъ форменно въ църквата и ще освѣщаватъ знамето си. По този случай ще има шестине изъ града на чело на музиката. Желателно е за случай да се отпусне военната музика, толкова повече като се има прѣдъ видъ, че знамето на каквото и да е дружество единъ път се освѣщава, а това трѣбва да бжде, колкото е възможно по тържественно. Увѣрени сме, че Г-нъ Подковникъ Андрѣевъ ще бжде и този път толкова любезенъ, щото безъ особенни дълги молби ще отпусне военната музика, или ще ходатайствува, (ако има нужда), за отпусчането ѝ.

Научаваме се, че Градското Общинско Управление смѣтало да остави направения въ приморската градина анфитиатъръ за прѣзъ цѣлото лѣто. Въ този случай тамъ ще може да се даватъ прѣзъ лѣтния сезонъ разни градински увеселения съ благотворителна цѣль. Не е злѣ ако юнацитѣ отъ близкитѣ градове: Шуменъ, Русе, Бургазъ и Варна си устроятъ прѣзъ ваканцията една срѣща и дадѣтъ нѣкое увеселение сами, или съвмѣстно съ други нѣкои дружества, като Македонското, певческото „Гусла“ и др.

— Новоназначения директоръ на Варнен. Банковъ клонъ г-нъ Балчевъ встъпи вече въ длъжностъ.

— На 8-й тогорта първия юнашки съборъ, съ редовния тренъ, пристигна въ града ни г-нъ Прѣдседателя на Нар. Събрание Жечо Бакаловъ. На 10 сжщи той замина за гр. Руссе. Както при посрѣщането, така и при изпращането г-нъ Бакаловъ бжде придруженъ отъ най-янгитѣ си приятели.

— Прѣзъ свѣтлитѣ празници посѣтиха града ни г. г. Народнитѣ прѣдставители: Тодоръ Георгиевъ, Д-ръ Динчевъ Д-ръ Табурновъ и г. г. Руссен. Окр. Управителъ Ив. Костовъ и Шумен. Окр. Управителъ г. В. Кожухаровъ съ Г-жата и дѣщерита си.

— На 16 тогорта замина съ семейството си за гр. Руссе г. Подковникъ Ив. Поповъ, досегащень Командиръ на VIII пѣший Приморски на Н. Ц. Височество Княгиня Мария Луиза Полкъ. Той е назначень за Бригаденъ Командиръ. Прѣзъ седемгодишното си прѣбывание тука остава добри въспоминания мѣжду гражданитѣ.

— За Провадийски Околийски Началникъ е назначень досегащия секретаръ при Варнен. Градско — Окол. Управление Х. Коста Ивановъ. Като младъ и енергичень момъкъ, ние сме увѣрени, че съ умѣние ще може да управлява Провадийската околия.

Нѣкои прѣмѣстени банкови чиновници даже и въ агонията си направили услуга на нѣколко батакчии народняци.

При сключванието на конкорда тѣ по фалититѣ на нѣкои тъмни личности, които при надвѣчерieto на фалита си сж биле прѣхвърлили върху женитѣ си даже сакени съ цвѣти, банковий прѣдставителъ, който е ималъ надмощие съ своитѣ креаци надъ другитѣ кредитори, е приелъ да се сключи конкордатъ съ 11 1/2 % само, — платими на срокове въ двѣ години, безъ никаква гаранция, съ което почти се съсинали всичкитѣ други кредитори.

Интересното въ случая е, че по тоя пристрастенъ начинъ, въздигатъ лица — ужъ търговци, отъ твърде съмнителна честностъ, за да не кажемъ професионални батакчии. И тия хора за да отбѣгнатъ наказанието си по закона, единствения имъ спасителъ се явява банката. Казватъ, че всичко това станало по настояванието на двама брата банкери — пантентовани уредници на мръснички фалити и доскорощни фаворити на единъ банковъ голѣмецъ, който пътъ отъ своя страна твърдѣ малко се смущавалъ отъ обществениото мнѣние.

Отъ друга страна расправятъ, че братята банкери напоследъкъ биле твърдѣ умърлушени отъ размишланията на нѣкои банкови чиновници и правила на бързо ипотеки за уреждане на нѣкои смѣтници.

Какво ли ще ни донесе бждещето?

За насъ е важно, че едно гнѣздо отъ пльхоци се по развали и надали ще може да се свий отново.

Получихме двѣ писма за публикуване: едното отъ Боянъ Блъсковъ (княжаръ), а другото отъ прѣдседатели на Варн. Върховенъ Земледѣлч. комитетъ Юрданъ Пекаровъ. Първия ни моли да обявимъ на митингаджинитѣ земледѣлци, че е здравъ и читавъ и че весело е прѣкаралъ свѣтлитѣ празници, та пѣма защо да се молятъ Богу за упокоение душата му; втория пъкъ протестира противъ лъжитѣ и клеветитѣ, които изобилно сплитъ партизанскитѣ вѣстници по адресъ на Варн. полиция, ужъ че билъ битъ, истезаванъ и даже осакатенъ прѣзъ врѣме на задържанieto му въ участъка. Ний се отказваме да ги обнародваме. Нека благодатнитѣ жертви на днешната тирания се обрнатъ къмъ вѣстницитѣ, които исмукаха изъ прѣститѣ си тия глупави повини.

— На 16-й т. (минала недѣля) на много мѣста изъ княжеството ни опозицията се опитала да прави митинги, нъ усиления ѝ се оказаха ялови. Населението разбра, че съ неговитѣ рѣдѣ разни прѣдлохи некатъ да вадятъ естествитѣ и съ отвращение се отказва да служи за машина на разни Стамболисти, Народняци, Каравелисти, Социалисти и т. н., един-